

Elini Tuttum

– NEJAT HOCA · 01 Şubat 2025

Elini tuttum...

Güneşin sabaha dokunuşu gibi,
Usulca, incitmekten korkarak,
Bir çiçeğe düşen çiğ damlası gibi narin,
Ama yüreğimde çağlayan bir nehir gibi derin.

Sıcacıktı...

Sanki avuçlarımda bir bahar saklı,
Sanki solgun kış dallarında tomurcuklar patlıyor,
Ve o an anladım;
Bazı eller umutla çarpan bir kalbin ta kendisi.

Elini tuttum...

Bir yemin gibi sıkıca,
Zamanın içinden geçerken
Kaybolmasın diye bu an,
Gözlerin gibi, sözlerin gibi,
Hep içimde saklı kalsın diye.

Parmak uçlarında eski yaralar vardı,
Kimi hüzünden, kimi zamandan,
Ama dokunduğum her izde,
Sevdanın solmayan izlerini okudum.

Elini tuttum...
Deniz kıyısında durup sonsuzluğu seyretmek gibi,
Rüzgârın sesinde bir fısıltı duymak gibi,
Ve bir çocuğun annesine sığınışı gibi,
Sımsıcak, güvenli, tanıdık.

Avuçlarının çizgilerinde yürüdüm,
Bir yolculuktu ellerin,
Ömrün akıp gittiği,
Sevdaların iz bıraktığı,
Ve benim o izlere tutunarak
Kendi hikâyemi yazdığım...

Elini tuttum...
Ve o an anladım ki,
İnsan en çok sevdiğinin elinde,
Kendi yüreğini tutar.

ahmet nejat